

מסורת הש"ס

א לעיל כו: **ב** [לעיל ד:] **ג** ירוש' יומא פ"ב ה"א פ"ה ה"א: **ד** [לעיל טו:] יומא מת. **ה** ירוש' שם פ"ה ה"א, **ו** [לעיל כו:] **ז** [יומא כו:] ת"כ ויקרא גרבה פרש' ד' ה"ב, **ח** [נדרות לז:] **ט** [ו'טז:] **י** [למקנ ג:] ת"כ שם ה"א, **יא** [יומא לז:] **יב** [למקנ לד:] **יג** [ע' עיל ב:] **יד** [כלים פ"א ה"י, **ט**] פ"א כז: **טו** [יומא טו, **טז**] לקמן **יז** [נוע"ט טו' חולין כ:] **יח** [ד"ה שמאל, **יט**] ויקרא ד, ד, **יט** [נוע"ט נכש"י ד"ה לפני ה'] וסמך, ללעז לפני ה' וסמך [את דיו ויקרא א']

שינויי נוסחאות

א [שחרטום כ"ל] **ב** [ש"מ, צ"ס:] **ג** [צ"ל והקריבו בני אהרן הכהנים וגו' (והגרי"ם):] **ד** נכ"ל: **ה** [נוסף וקרא אסמכתא בעמל:] **ו** [צ"ל או להקטיר (ש"ס):] **ז** [מפשי לה כ"ל] **ח** [מית למר למא' נכתב"י:] **ט** [צ"ל ליה (ש"ס):] **י** [כ"ל ועוד בסוטה (צ"ק):] **יא** [כניסה ויריאה (ש"ס):] **יב** [הוא"ש סוטה] **יג** [הוציאה הוציאה כ"ל (ינע"ג, ובה' במשניות), אבל נכנלג שם למא' הוציאה כ"י' לא נכתב"י ולא נגמ': [בן העזרה שהרי היו דוקקין להוציאה אף הוצ' להר הבית (ש"ס), כ"ל אף הוצ' להיל ולהר הבית (צ"ק] **יד** [ש"ס):] **טו** [בשאר צידי העזרה (ש"ס):] **טז** [וה"ש מיקן בשאר מקומות:] **יז** [היכי שחית כ"ל (ש"ס):] **יח** [ובניו בצ"ק ורא"ש), ובס"י לא הויה, דמפשי דלפשי שמי לשחוט נספין ארוכה כ"י' עמ"י אלא דאין כיה משש שמה יגעו כבשר, וכמד דעל או קאי מש"כ להלן [ויאלו לחוש כב"י, וזי כמות שאל"י]: [הו'] **יט** [גירסת ס"ס], [ואולי צ"ל ודא דקאמר], ועמ"י פירושו ה"ל כמות שלפ"י, וגו' צ"ק אין לחוש כבך דשחיטה כשרה בדיועבד קאמר ושנאו יגעו וכו', וכ"ג הגירסה חכר, וכ"ה צ"ל [וע"כ צ"ק שם ובג"י ופ"מ]: [הו'] לא תקשי במצויצ כ"ל, והסגר ממקן (ש"ס): [ז' לגנח ועליות אם אל דרך (ש"ס): [יח] [צ"ל וההיא וישחט גבי עולה כהני דטעונה צפון דרש"י כ"ל [צפון ועלה דרש"י בת"כ], כ"ל (ש"סכ"י): [בן נשמכ"י מוסף כלן ודא בבמה: [כא]] **יז** [וסמך (ש"סכ"י):] **יח** [למאט שאני התם דקדושה דחטאות הפנימיות המורה היא (ש"סכ"י): [בן ר"ל כפיקל כל הוסיף שקבלו דקן, ועמ"י דף כו ע"פ מ"ה סכא: [בר ע' מוס' דף כו ע"כ ד"ה הכ"ס (ג"ח):]

ליקוטים

שחיטתיה כשרה בורים ובנשים ב', אכן באמת מילשה מקומות במקרא עלה בדינו שבודאי היו מקפידין בשחיטה והפשטה שיהו נעשין ע"י כהנים או לויים. כי כחוב בחנוך הבית דחוקיהו רק הכהנים היו למעט ולא יכלו להפשטין וגו'. ויחזקוהו איהם הלויים ובפסח חזקיהו כחוב [בענין שחיטת פסח] והלויים על שחיטת הפסחים, וכן בפסח דראשיתו והלויים מפשטיים, וכן מפורש בכתוב לעתיד כי אם הלויים וגו' ומשוחים את הבית יהיו ישחטו וגו'. הרי כי לא דבר ירק הוא ודאי, והיינו כמו דבימי עלי הוו מהדרי אפילו בתר כהן ולא טעו בחכ' ואטו עד דאזא שמואל אל הוו ידעי דשחיטה בור כשרה, אלא משום

דלכתחילה פשיטא דאיכא קפידא, ואינוה סברי דמצוה להאדריה אבהנים אע"י דליכתוהי חכא, ואורי להו שמואל דשעת הרוחק כדיעבד דמי כה"ג דמה"ח בור כשרה, שהויי מצוה לא משחינו, והארכיזי בזה עוד בכ"מ, עיין רפ"ב דובחים ובהגהותי לרא"ש ריש חולין ובתשובה כ"י [תם שמים לעינ'] ז"ל, רפ"ד דקדושין]:

והקריבו הכהנים וגו' מקבלה ואילך מצות בהונה. ממה חפיק ליה מהיקשא דסמיכה לשחיטה כדדרש ר"ש כפ' הקומץ רכב (מנחות דף יט), וי"ל דאי לא דשא דכא הוי ממשעין שחיטה [דמיון] נמי ככלל כהונה מדמכיה סומתס, ואף על גב דלעילרעך כפ"ק (דף יג) וקריבו בני אסין הכהנים לג"ש שמהא ככהן כשר ובכלי שרת מ"מ דריש מני מקבלה ואילך מלות סהנו (סוה"י):

כל הפסולין פרק שלישי וזבחים

וּכּוּלֵּן. הפסולין: שקיצלו הדם.
על מנת לאכול ולהקטיר הן חוץ לזמנו או חוץ למקומו: **אם יש דם הנפש.**
עוד צבהמה יחזור הכשר ויקבל ויזרוק הכשר שאין מחשבתן של אלו פוסלת בקבלה לפי שאין ראויין לה ואין מחשבה פוסלת אלא צמי שראוי לעבודה דכמיז המקריב אותו לא יחשב (ויקרא י)
צראוי להקרבה הכמוב מדבר: **יחזיר לפשר.**
דלא מיפסיל צהכי ובפרק [ראשון] (דף יד): שניין הן לה למאן דאית ליה הולכה שלא כרגל שמה הולכה למר הן כדאית ליה ולאידך כדאית ליה: **נפגו.**
הפסול על גבי הכבש או שלא כנגד היסוד כו': **יחזור הכשר ויקבל.**
אי סגיירא לן ה' ^א דפסול עושה שריים אשמעינן האי תנא דשלא צמקומו לאו כמקומו דמי לפיכך לא עשאן שריים ואי סגיירא ליה דשלא צמקומו כמקומו דמי והויא לה זריקה גמורה בלדס פסול אשמעינן דאין פסול עושה שריים ^ב: **גב'.**
ה"ג ורמינהו ושחט שחיטה **צור כשרה.**
מדלג כמיז ושחט הכהן: **ועי מאין צאם.**
לומר שזריכה כהונה והלא לא נאמר זה כהן: **והקריבו כהנים.**
ומדכמיז בקבלה כהונה וצמיטה לא כמיז לימד על השחיטה ששברה צור: **מה סמיכה צטהורים.**
כדמפרש לקמיה: **מדרבנן.**
שמה יגעו צבשר: **מאי שאל סמיכה.**
דכסיז לפני ה'.

ושחט

דמי ורמיניהו ^א ^ב [וסמך ושחט מה סמיכה בטהורים אף שחיטה בטהורים **מדרבנן**] **מ"ש סמיכה דכתיב לפני ה' שחיטה נמי הכתיב לפני ה' אפשר דעביד סבין ארוכה ושחית סמיכה נמי אפשר דמעייל ידיה וסמך קסבר** ^ט **ביאה במקצת שמה ביאה רב חסדא מתני איפכא וסמך ושחט מה שחיטה בטהורין אף סמיכה בטהורין מאי שנא שחיטה דכתיב לפני ה'**

דוחקין כל כך למחר והא דאמר צפרק אלו הן הנשרפין (סנהדרין דף פא): כהן המשמש צטומאה אין אחיו הכהנים מציאין אותו לצ"ד אלא מוציאין אותו חוץ לעזרה ומפגעין את מוחו צגריצין לאו דווקא חוץ לעזרת נשרא אלא אף חוץ לעזרת נשים וחוץ לחיל וכי ה"ג נמי הוי הויא דסוטה דקמיני שלא טטמא העזרה ה"ה והיו זקוקין להוציאה אף חוץ לחיל להר הבית דהא מפרש טעמא התם שמה צפרוס נדה וא"ת וכיון דטבול יום מותר צבאר [ה'] העזרה דפרישית אמאי צאיטריך לו למאורע צערצ דקלות ^א עשה ילך צבאר הלשכות ויכניס שם דייו לצהונות וי"ל דלא אפשר משום דכמיז [ויקרא יד] פתח אהל מועד והיינו צבשר נקטור שהוא מכוחו כנגדו ומיהו צקדשי קדשים לא אפשר ליה לטמא לשחוט ציזדי העזרה [דשחיטתן] צנפון ולא משכחת פתח מכוחו לצד הצפון כדמוכח בגמ' [למקנ ג:] למי"ד מרחק צפון דפרריך וליעצד פשפש ומשני הכל צכתז ולפירוש רבינו תם נמי דמפרש דנטמא צעזרת נשים לא גזור מ"מ למי"ד מרחק צפון ושחיט [י'] צבקיין ארוכה עשרים ושחים כמה ואין לחוש בכך [הא דקאמר] [ה'] דשחיטה כשירה צדיעצד ושמה יגעו צבשר נקט משום קדשים קלים וה"ר אפרים היה מפרש דמשכחת לה דשחיט טמא דרך גגין ועליות דלא נתקדשו ובצקיין ארוכה למי"ד ציאה צמקת שמה ציאה שאין יכול להכניס שם ידו ומיהו התינח צקדשים קלים שיכול לתלות הצהמה ולשחטה אצל צקדשי קדשים לא אפשר דצעינן שחיטה על ירך כדאמר לעיל צפרק שני (דף כו). אם לא נאמר צעציד צבקיין ארוכה מן העליה והגג עד הרגלה ולהאי פירושא לא תקשי [ה'] לו מיניה ממאורע צכינים דייו לצהונות דרך גגין ועליות ולא צאיטריך לדחות עשה דהיאך עולה לגגין [י'] דרך הר הבית והחיל [י']: **ח"ל** והקריבו מקבלה ואילך **מציות בהונה.**
ואם תאמר חפיק ליה מהיקישא דסמיכה ושחיטה דמה סמיכה צזרים אף שחיטה צזרים כדדרש ר"ש צריש הקומץ רבה (מנחות יט). וי"ל דאי לאו דרשא דהכא הוה ממעטינן שחיטה מדכמיז תשמרו את כהונתכם דמשמע אפי' שחיטה צכלל ואע"ג דלציתריך לן לעיל ספ"ק (דף יג). והקריבו בני אהרן הכהנים לגו"ש שמהא ככהן כשר ובכלי שרת מ"מ דריש מיניה שפיר מקבלה ואילך מלות כהונה: **מאי שנא סמיכה דבטהורים דכתיב לפני ה'.**
פ"י צקונטרס דהיינו מדכמיז ושחט את צן הצקר לפני ה' וכיון דצעינן חיפך לסמיכה שחיטה אין סמיכה מצחוץ ושחיטה מצפנים ואין טמא נכנס לעזרה והקשה הרצ רצי יעקב דאורלינ"ש דצפ' בתרא (דף קט): משמע דכמיז צסמיכה גופה לפני ה' דקאמר דאין סמיכה צצמה משום דכמיז לפני ה' ואי לא כתז צה לפני ה' אלא מקרא דשחיטה הא שחיטה גופה שנה צצמה והתם פירש צקונטרס דהיינו קרא דכמיז צפר כהן משחי ^א לפני ה' וסמך ^ב ומיהו לקמן צשמעתין (דף ג:] משמע כפירוש הקוגות' דהכא דפרריך למאן דאמר חיפך לסמיכה שחיטה לאו דאורייתא מדמתיא וסמך ושחט מה סמיכה צטהורים אף שחיטה צטהורים ואי אמרת לאו דאורייתא צצטמאין נמי משכחת לה משמע צדהיא דלא דיעינן סמיכה לפני ה' אלא משום דחיפך לסמיכה שחיטה וצריך לדחוק ההוא דלקמן דפ' בתרא ומיהו יש ליישב ההיא דלקמן צשמעתין משום ההיא ^א סוגיא כמאן דאמר ציאה צמקת לאו שמה ציאה דאי משום לפני ה' אפשר דמעיייל ידיה וסמך אצל אי אמרת חיפך לסמיכה שחיטה לא אפשר דמרחק ^א צפון מיהו וסמך ושחט דכמיז גצי עולה דטעונה צפון דריש צצורת כהנים צפרשת ויקרא מה סמיכה צטהורים אף שחיטה צטהורים וצהדיא דריש התם מקרא דלעיל דכמיז יקריבו אותו לזינוו לפני ה' וסמך [ב'] מדכמיז ממש וסמך אצל לפני ה' דריש לפני ה' [כא] ולא כפי' הקונטרס דפרק בתרא דדריש לה מקרא אחריינא דפר כהן משחי מדע דמפר כהן משחי היכי מצי למליף שאר סמיכות לפני ה' [ב:] שאני התם דקדושה חמורה היא טחאות הפנימיות:

כל הפסולין פרק שלישי וזבחים

החמירו עליו לצאת כמו שמפרש רבינו תם משום דקשיא ליה הדתם אסר ליה לטבול יום ליכנס צעזרת נשים משום דסמך למחנה [שכינה] ואמרינן נמי צגמ' [ג:] שחידשו דברים ואמרו טבול יום אל יכנס למחנה לויא פירוש לא צכל מחנה לויא דמפתח הר הבית עד שער ניקטור מחנה לויא דכתנא צמוספתא ^א ובסיפרי ובפרק בתרא דמכילתין (דף קט:) ובכלים (פ"א מ"ח) משמע דשרי צכולהו חוץ מעזרת נשים ואפי' טבול יום דציין וצזות אלא צמחנה לויא כגון עזרת נשים דסמך למחנה שכינה קאמר ובמסכת ^א תמיד משמע דשרי צכל מחנה לויא גצי צית המוקד שזקיני צית אצ ישינש שם וקמיני כשצירע קרי לאחד מהן הולך וטובל וחוזר לאחיו הכהנים עד שהשערים נפתחין והולך לו ואין לך סמך למחנה שכינה יותר מצית המוקד שחיה צקודש וחציה צכול ^א [וצטוטה פרק היה נוטל (דף כ:)] **הא** דקמיני והם אומרים הוציאה שלא מטמא העזרה ופרריך עליה מהא דדרשינן דטמא מת מותר ליכנס צמחנה לויא ואפי' מת עצמא דככמיז ויקח משה את עצמות יוסף עמו עמו צמחיטו ואי דרבנן אסור מאי קושיא וממוך כך מחלק רבינו תם דלא גזור היכא דנטמא צעזרה ומורי מתריך דצעזרת נשים החמירו יותר משאר מקומות אע"פ שסמוכים ממש למחנה לויא [ה'] לפי שהוא מקום כניסה וציאה לכל אדם יותר שדרך שם נכנסין לעזרת ישראל דרך שער נקטור שהוא שער האיתון המשמש הכניסה והציאה ^א והא דפרריך צסוטה על מה צכל אדם יותר שדרך שם נכנסין לעזרת ישראל דרך שער נקטור שהוא שער האיתון המשמש הכניסה והציאה ^א תרי וימני דמשמע שהיו נזהלים להוציאה וממהדין מאלד ואי לאו דחיכא אסורא דאורייתא לא היו

היכא דנטמא צעזרה ומורי מתריך דצעזרת נשים החמירו יותר משאר מקומות אע"פ שסמוכים ממש למחנה לויא [ה'] לפי שהוא מקום כניסה וציאה לכל אדם יותר שדרך שם נכנסין לעזרת ישראל דרך שער נקטור שהוא שער האיתון המשמש הכניסה והציאה ^א תרי וימני דמשמע שהיו נזהלים להוציאה וממהדין מאלד ואי לאו דחיכא אסורא דאורייתא לא היו צכמיז צצמא דמיזאין אותו לצ"ד אלא לעזרת נשים וחוץ לחיל וכי ה"ג נמי הוי הויא דסוטה דקמיני שלא טטמא העזרה ה"ה והיו זקוקין להוציאה אף חוץ לחיל להר הבית דהא מפרש טעמא התם שמה צפרוס נדה וא"ת וכיון דטבול יום מותר צבאר [ה'] העזרה דפרישית אמאי צאיטריך לו למאורע צערצ דקלות ^א עשה ילך צבאר הלשכות ויכניס שם דייו לצהונות וי"ל דלא אפשר משום דכמיז [ויקרא יד] פתח אהל מועד והיינו צבשר נקטור שהוא מכוחו כנגדו ומיהו צקדשי קדשים לא אפשר ליה לטמא לשחוט ציזדי העזרה [דשחיטתן] צנפון ולא משכחת פתח מכוחו לצד הצפון כדמוכח בגמ' [למקנ ג:] למי"ד מרחק צפון דפרריך וליעצד פשפש ומשני הכל צכתז ולפירוש רבינו תם נמי דמפרש דנטמא צעזרת נשים לא גזור מ"מ למי"ד מרחק צפון ושחיט [י'] צבקיין ארוכה עשרים ושחים כמה ואין לחוש בכך [הא דקאמר] [ה'] דשחיטה כשירה צדיעצד ושמה יגעו צבשר נקט משום קדשים קלים וה"ר אפרים היה מפרש דמשכחת לה דשחיט טמא דרך גגין ועליות דלא נתקדשו ובצקיין ארוכה למי"ד ציאה צמקת שמה ציאה שאין יכול להכניס שם ידו ומיהו התינח צקדשים קלים שיכול לתלות הצהמה ולשחטה אצל צקדשי קדשים לא אפשר דצעינן שחיטה על ירך כדאמר לעיל צפרק שני (דף כו). אם לא נאמר צעציד צבקיין ארוכה מן העליה והגג עד הרגלה ולהאי פירושא לא תקשי [ה'] לו מיניה ממאורע צכינים דייו לצהונות דרך גגין ועליות ולא צאיטריך לדחות עשה דהיאך עולה לגגין [י'] דרך הר הבית והחיל [י']: **ח"ל** והקריבו מקבלה ואילך **מציות בהונה.**
ואם תאמר חפיק ליה מהיקישא דסמיכה ושחיטה דמה סמיכה צזרים אף שחיטה צזרים כדדרש ר"ש צריש הקומץ רבה (מנחות יט). וי"ל דאי לאו דרשא דהכא הוה ממעטינן שחיטה מדכמיז תשמרו את כהונתכם דמשמע אפי' שחיטה צכלל ואע"ג דלציתריך לן לעיל ספ"ק (דף יג). והקריבו בני אהרן הכהנים לגו"ש שמהא ככהן כשר ובכלי שרת מ"מ דריש מיניה שפיר מקבלה ואילך מלות כהונה: **מאי שנא סמיכה דבטהורים דכתיב לפני ה'.**
פ"י צקונטרס דהיינו מדכמיז ושחט את צן הצקר לפני ה' וכיון דצעינן חיפך לסמיכה שחיטה אין סמיכה מצחוץ ושחיטה מצפנים ואין טמא נכנס לעזרה והקשה הרצ רצי יעקב דאורלינ"ש דצפ' בתרא (דף קט): משמע דכמיז צסמיכה גופה לפני ה' דקאמר דאין סמיכה צצמה משום דכמיז לפני ה' ואי לא כתז צה לפני ה' אלא מקרא דשחיטה הא שחיטה גופה שנה צצמה והתם פירש צקונטרס דהיינו קרא דכמיז צפר כהן משחי ^א לפני ה' וסמך ^ב ומיהו לקמן צשמעתין (דף ג:] משמע כפירוש הקוגות' דהכא דפרריך למאן דאמר חיפך לסמיכה שחיטה לאו דאורייתא מדמתיא וסמך ושחט מה סמיכה צטהורים אף שחיטה צטהורים ואי אמרת לאו דאורייתא צצטמאין נמי משכחת לה משמע צדהיא דלא דיעינן סמיכה לפני ה' אלא משום דחיפך לסמיכה שחיטה וצריך לדחוק ההוא דלקמן דפ' בתרא ומיהו יש ליישב ההיא דלקמן צשמעתין משום ההיא ^א סוגיא כמאן דאמר ציאה צמקת לאו שמה ציאה דאי משום לפני ה' אפשר דמעיייל ידיה וסמך אצל אי אמרת חיפך לסמיכה שחיטה לא אפשר דמרחק ^א צפון מיהו וסמך ושחט דכמיז גצי עולה דטעונה צפון דריש צצורת כהנים צפרשת ויקרא מה סמיכה צטהורים אף שחיטה צטהורים וצהדיא דריש התם מקרא דלעיל דכמיז יקריבו אותו לזינוו לפני ה' וסמך [ב'] מדכמיז ממש וסמך אצל לפני ה' דריש לפני ה' [כא] ולא כפי' הקונטרס דפרק בתרא דדריש לה מקרא אחריינא דפר כהן משחי מדע דמפר כהן משחי היכי מצי למליף שאר סמיכות לפני ה' [ב:] שאני התם דקדושה חמורה היא טחאות הפנימיות:

לב.

ג א מ"י פרק י"ד מהלכות פסח"מ הלכה ב ופרק ג שם הלכה י:

ד ב מ"י פ"א מהלכות פסח"מ הלכה ב: **ה** ג ד מ"י פ"א מהל' פסח"מ הלכו"ד ופ"א שם הלכה ב: **ו** ה מ"י שם פ"א הלכה כה: **ז** ו מ"י פ"ב שם הלכה י: **ח** מ"י פ"ע מהלכות ציאת מקדש הלכה ו ופרק ה מהלכות מעש"ק הלכה א: **ח** ה מ"י פ"א מהלכות פסח"מ הלכה א: **ט** טי מ"י פרק ג מהלכות מעש"ק הלכה יא:

תורה אור השלם

1. וסמך ידו על ראש העלצה ונרצה לו לכפר עליו: וישחט את בן הבקר לפני זקדה וחקריבו בני אהרן הכהנים את הדם וזרקו את הדם על המזבח סביב אשר פתח אהל מועד: ויקרא א, ו-ה 2. ואחיה ובניך אתה תשמרו את בנותכם לכל דבר המזבח ולמציבות לפרחיה ועבודתם עבדת מלכה אתן את בנותכם וחקי הקרב יקומו: בברכר יח, ז

מוסף רש"י

אם יש דם הנפש.
עוד צולאך צבת: יחזור הכשר ויקבל. מן הדם יתן שאל צמחשזה וכשר, דמשחזה דשכיז עליה קמא לא מיפסל, דמיון דלויי רלוי לעצורה אין צמחשזה ממשנה (דע"כ] **י** [יחזיר לכשר] שמתו לו, ואשמעינן צה מרחק, חלף דלא מיפסל צמחי דלפסקיה פסול, ואשמעינן דהולכס וז שפשה הכשר שאל צבגל, ששחיט לפסול שהיה עומד לצד המזבח לא נעשית צהכר ולא שמה הולכה, דקמיני ויחזירנא למי שמתו לו, ואי הולכה שאל צבגל שמה הולכה אמאי ויחזירנא לאחור, יבא כשר ויטלנה מזידו לצד המזבח וזה לא ישיטנה [י'] אלא דמעשה אצטנא צעלמא עבד (דע"כ יד): **האפר כשר.**
הואיל ומתקבל ככלי: (דע"כ] **י** [תנו. למתן דמו:] על גבי הכבש שאיני מקום מתן דמים, או צמזוח שאל כנגד היסוד. וילפינן לקמן דיעולה טעונה מתן דמים כנגד היסוד שהיא יסוד המזבח למטה ממקן דמה, למעוטי יסוד מוצתות דמויות דלא הוה לו יסוד כדאמרין צלחיהו מקומן: למטה. ממוט היקיראל (דע"כ כ:] וכי מציין באחיה. ליטמא דממניי הוא, וכי מאין צלמ' לומר פסולה, שחוקתה לציחא מקרא להשערה: מוכלל שנאמר בר'. וממוך אותו כלא ציינא כיה לפסול: **ח"ל** ושחט כלא כשרה סתן בקבלה ושחיטה לא כמיז, מככל דושחט אצטנא קאי, וסמך ידו ושחט, לימד על השחיטה ששברה צור (יומא כ:). וה"ה לשאר פסולין (והולין ב:) והקריבו מקבלה ואילך מצות בהונה. דאמר מר צמכת מנגה (יא). והקריבו וז קבלת הדם, לימד על הקבלה שטעונה כהונה (פסחים טו):

שיטה מקובצת

אם יש דם הנפש ב'.
האי תנא אי כ"ל דפסול עושה שריים א"כ צריך לפשר דמוך למקומו לאו במקומו דמי ולכך יחזור הכשר ויקבל, ואי כ"ל כמקומו דמי (ואינו) צריך לפשר דפסול [ואינו] עושה שריים. ואלו אונסותיה לא דק, דמאן דאית לי לאו כמקומו דמי לא קאי אפסול כלל דמזונות לעיל (דף קו)

ומיהו דלא [למ"ד] [מקומן דמי ע"כ אפסול קאי, וא"ת א"כ מאי דיעבי עלי לגי"ל מרי"י ואל פסול עושה שריים אי לא, ואל אית ליה לגי"ל לעיל (דף ס:) כמקומו דמי וא"כ תפסות מהא דפסול אינו עושה שריים, וי"ל דאיכא למימר משום דדוקא שנתח למעלה [ואו] למטה אכל אם לא נטנו כהשכירו לא יחזור הכשר ויקבל, ומיהו קשה דא"כ תפסות דפסול עושה שריים מדקנטי פסול [שנתן שאל כהשכירו] משמע משום פסול לתור עושה שריים, לכן י"ל דכפי' לעיל צפרק קבלה לא דאי קאי אפסול היינו אטמא דכסה מיהא כ"ע מרזו דעושה שריים הואיל ומלה צבציר כדאמא' צמעלס [דף קו] ה':

והקריבו הכהנים וגו' מקבלה ואילך מצות בהונה. ממה חפיק ליה מהיקשא דסמיכה לשחיטה כדדרש ר"ש כפ' הקומץ רכב (מנחות דף יט), וי"ל דאי לא דשא דכא הוי ממשעין שחיטה [דמיון] נמי ככלל כהונה מדמכיה סומתס, ואף על גב דלעילרעך כפ"ק (דף יג) וקריבו בני אסין הכהנים לג"ש שמהא ככהן כשר ובכלי שרת מ"מ דריש מני מקבלה ואילך מלות סהנו (סוה"י):